

B. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 23 november 1987 tot en met 22 november 2000 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:

1. de sub A1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

2. de sub A2 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben.

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, B1 en B2 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
ligging:

aard en oppervlakte: - bergplaats 17 ca (nr.

- vakantieverblijf, 33 ca (nr.

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

(vruchtgebruik),

geboren op

*geboren op
(1/2 bloot eigenaar) en*

geboren 20/04/1978 (1/2 bloot eigenaar),

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van 23/11/1987 ontvangen op 01/12/1987.

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 28 juni 2003 werd betekend aan de beklaagde persoonlijk ;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 2 juli 2003 onder de referte
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van substituuat procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis ;
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging voorgedragen door hemzelf.

1. Gegrondheid van de strafvordering

1.1.

Door de politie van werd vastgesteld dat te een bergplaats (houten tuinhuis van 3 meter op 2 meter) en een vakantiehuisje (8 meter op 4 meter, opgetrokken in houten planchetten, met een dak bestaande uit roofing en cementen golfplaten) werden opgetrokken in bosgebied zonder enige vergunning. De beklaagde gaf toe de beide constructies

zelf en zonder vergunning te hebben opgetrokken (*"Ik kocht in '84 of '85 een perceel grond in het toenmalig te nu*

Op mijn telefonische vraag kreeg ik de toestemming van de technische dienst te om op het perceel voorzien van een visvijver een chalet op te trekken met toilet en berghok. Ik had hiervoor geen vergunning ... In oktober '98 deed ik een aanvraag tot inschrijving ... Na onderzoek werd ik daar ingeschreven met terugwerkende kracht vanaf oktober '98." - st. 4).

1.2.

De uitleg van de beklagde dat hij mondeling toelating had gekregen van een gemeentelijk ambtenaar kan onmogelijk een grond van rechtvaardiging of verschoning opleveren. Niet alleen is de beklagde in zijn verklaringen niet eenduidig over de beweerde mondelinge toestemming (in zijn politionele verklaring houdt hij voor dat hij de gemeentediensten telefonisch heeft gecontacteerd en dat hij de naam van de betrokken ambtenaar niet meer kende ; in zijn verklaring op de openbare terechtzitting van 1 september 2003 noemde hij uitdrukkelijk een naam van een gemeentelijk ambtenaar en hield hij voor op het gemeentehuis zelf te zijn geweest) maar een dergelijke mondelinge toelating kan de beklagde onmogelijk – ook niet medio de jaren 80 – in de waan hebben gebracht dat hij zonder een voorafgaande schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen zou mogen hebben bouwen. Deze verplichting die reeds sinds 1962 uitdrukkelijk in de stedenbouwregelgeving is opgenomen is genoegzaam bekend.

1.3.

Bovendien klopt ook de bewering van de beklagde niet dat hem de toelating heeft gegeven om zich in te schrijven in het niet vergunde vakantieverblijf (*"Ik wens niet in te gaan op deze herstellvordering, gezien ik op 16/12/99 de toestemming kreeg van om mij te laten inschrijven te*

- st. 22). Uit de verklaring van de beklagde

d.d. 24 januari 2000 zelf blijkt immers dat hij niet zomaar goedschiks werd ingeschreven door maar dat hij zich heeft moeten wenden tot het Ministerie van Binnenlandse Zaken (st. 4 ; zie ook st. 23 waaruit blijkt dat de gemeente verplicht werd tot inschrijving over te gaan en st. 24-28 zijnde de beslissing d.d. 7 december 1998 waarbij werd beslist tot inschrijving). Overigens zou de beklagde uit dat feit van inschrijving nooit een gedogen door de overheid van de door hem gecreëerde wederrechtelijke toestand kunnen afleiden. De inschrijving in het bevolkingsregister is immers een administratiefrechtelijke verplichting die in wezen geen uitstaans heeft met de stedenbouwregelgeving. Ook het gegeven dat de beklagde belastingen betaalde te kan geen rechtvaardiging of verschoning bieden voor de gepleegde stedenbouwkundige inbreuken.

1.4.

De rechtbank merkt op dat door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) aan artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 een derde en vierde lid werd toegevoegd waardoor het instandhouden van de misdrijven bedoeld door de artikel 146, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet langer wordt bestraft. Deze depenalisering geldt evenwel niet indien de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbare gebieden (o.m. bosgebieden) en wanneer ze een ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg. Het is duidelijk dat de beklaagde door een constructie op te trekken in een bosgebied een inbreuk heeft gepleegd in een ruimtelijk kwetsbaar gebied en bovendien een ernstige inbreuk heeft gepleegd op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming zoals ze werden vastgesteld bij het door het koninklijk besluit van 7 november 1978 goedgekeurde gewestplan.

1.5.

Gelet op de voorgaande gegevens staat vast dat de beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, B1 en B2 der dagvaarding.

2. Straftoemeting

2.1.

De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, B1 en B2 zijn in hoofde van de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd.

2.2.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

2.3.

De door de beklaagde gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagde moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagde mag zijn individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

2.4.

De eerste beklaagde is jaar oud en alleenstaande. Hij werd in het verleden veroordeeld voor zijn betrokkenheid bij een verkeersongeval. Hij verklaarde op de zitting van 1 september 2003 dat hij invalide is en maandelijks een uitkering heeft van ongeveer 1.000,00 EUR.

2.5.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

2.6.

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor aan de beklaagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, B1 en B2 de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen. Aangezien de feiten zowel voor als na 1 januari 2002 werden gepleegd moet de geldboete in EUR zonder omrekening worden opgelegd.

3. De herstellvordering

3.1.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft bij brief d.d. 19 juli 2002 (st. 15) aan de procureur des Konings bij deze rechtbank een herstellvordering bezorgd (st. 16-18). Hij vorderde de afbraak van de bergplaats en van het vakantieverblijf met inbegrip van de vloerplaat en de funderingen en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein. De vordering is gemotiveerd door de vaststelling dat de opgetrokken constructies niet vergund zijn en volgens het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan gelegen zijn in een bosgebied. Volgens artikel 12.4.2. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen zijn in bosgebieden slechts gebouwen toegelaten die noodzakelijk zijn voor de exploitatie van het toezicht op de bossen evenals jagers- en vissershutten op voorwaarde dat deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf al ware het maar tijdelijk.

3.2.

Artikel 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) bepaalt dat voor inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 het voorafgaand en eensluidend advies is vereist van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Zoals hierboven uiteengezet zijn de misdrijven die in hoofde van de beklagde bewezen worden geacht niet alleen gepleegd voor 1 mei 2002 maar zijn ze daarna blijven voortbestaan en zijn ze blijven bestaan tot 12 juni 2003. Derhalve dient op basis van artikel 149 van het decreet van 18 mei 1999 zoals gewijzigd niet het eensluidend advies van de voormelde hoge raad te worden ingewonnen. Artikel 198bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) bepaalt bovendien dat de regels inzake het in te winnen eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd, wat nog niet is gebeurd.

3.3.

Artikel 149 § 1 alinea 2 van het decreet van 18 mei 1999, zoals gewijzigd door het voormelde decreet van 4 juni 2003 bepaalt dat voor misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat ze werden gepleegd voor 1 mei 2000, in principe steeds het middel van de meerwaarde wordt aangewend. Deze bepaling kan in dit dossier evenwel niet worden toegepast en dit om meerdere redenen :

- het misdrijf is zoals hierboven reeds uiteengezet blijven voortduren tot 12 juni 2003 en dateert dus van na 1 mei 2000;
- de beklagde is geen eigenaar doch slechts vruchtgebruiker;
- het misdrijf zorgt voor een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of het plan van aanleg, meer bepaald het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan

3.4.

De door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur geformuleerde herstellvordering is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en legt aan de veroordeelde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet. Zij moet dan ook worden ingewilligd.

3.5.

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd tevens een dwangsom gevorderd van 125,00 EUR per dag vertraging in de nakoming van de herstellvordering. Het talmen van de beklaagde om tot herstel over te gaan en inzonderheid zijn expliciete weigering daartoe (verklaring d.d. 1 augustus 2002 : *"Ik wens niet in te gaan op deze herstellvordering"* – st. 22) verantwoordt het verbeuren van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel. Het bedrag van de gevorderde dwangsom is van aard dat het een gepaste aansporing vormt voor de beklaagde om zelf tot herstel over te gaan.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wet van 18 april 1878 houdende voorafgaande titel bij het wetboek van strafvordering, art. 2bis ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195 ;

Strafwetboek, art. 2, 38 en 40,

Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, art. 44 § 1, 1°, 64, eerste, de tweede en vijfde lid en 65 ;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42, 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 1°, 146, 1°, 147, 157, 149, 160, 198 en 204 ;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de

euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSpraak

Veroordeelt de beklagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, B1 en B2 samen tot een geldboete van 100,00 EUR, verhoogd met 40 decimes of 500,00 EURO.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklagde uitgesproken geldboete van 500,00 EUR kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 30 dagen.

Spreekt bovendien in hoofde van de beklagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 10,00 EUR, met 40 decimes verhoogd, 50,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur over te gaan tot het volledig herstel van de plaats te

door respectievelijk de bergplaats en het vakantieverblijf met in begrip van de vloerplaat, de funderingen en de afbraakmaterialen te verwijderen en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen de voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door een dwangsom zal worden verbeurd van 125,00 EUR per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Legt de beklaagde een vergoeding op van 25,00 EUR zoals bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Begroot de kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie op 26,31 EUR en veroordeelt de beklaagde tot de betaling van deze kosten.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
NEGENENTWINTIG SEPTEMBER TWEDUIZEND EN DRIE.

Aanwezig :
alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
ea adjunct-griffier.